

zijn voertuig hetwelk men, beschikkende over flinke dragers, bijna nooit behoeft te verlaten daar zij, aangespoord door 't vooruitzicht op eene „matabische” (beloening) het mogelijke beproeven om u over de steilste bergen, door de grootste moerassen, de uitgestrektste rietvelden en de dichtste bosschen te dragen — gelukkige bezitter van zoo'n „tipoy” — regelt men den gang van zijne karavaan en gevoelt zich „toewan besar” in vergelijking van den armen landsman, die, nieuweling nog en onbekend met de taal, zeden en gewoonten der negers, bij zijn moeitevollen marsch door een onbekend land,

blootgesteld aan gevaren van verschillenden aard, in dubbele mate den invloed ondervindt van het hoogst ongezonde klimaat van Afrika's Westkust en alle kans heeft om zich, zoo even nog wèl, een oogenblik daarna reeds met zware koorts op zijne primi-

Altijd aan 't hoofd van de karavaan....

tieve legerstede om te wentelen!

De weinige blanken, Hollanders, die als schrijver, de route Matadi—Brazzaville en de zéér enkelen die het traject Brazzaville—Loango kennen, zullen ons begrijpen.

En nòg liever bij dat alles den verzengenden zonnegloed van 110° en meer, nòg liever de risico gelooopen van gebrek aan water, vooral op de eerstaangegeven route reeds zoo schaarsch, dan, in den natten moesson, de stortvloed en tornado's (plotseling opkomende orkanen, vergezeld van hevige